

Petaín, ki je junaško in zmagovito branil med svetovno vojno trdnjavo Verdun in je bil do- slej poslanik v Madridu. Notranje ministrstvo je poverjeno dosedanjemu kolonialnemu mi- nistru Mandelu.

Papež za poljsko mladino. Papež Pij XII. se briga za usodo poljskih beguncev, ki so raztreseni po raznih državah. Precej teh be- guncev je tudi na Madžarskem. Med njimi je dokaj poljskih deklet. Nek ženski samo- stan na Madžarskem je bil pripravljen, spre- jeti v svoje zavetišče poljska dekleta, če mu kdo v to svrhu oskrbi potrebna gmožna sred- stva. Ko je o tem slišal papež Pij XII., je takoj dal nakazati samostanu toliko denar- nih sredstev, da je mogel sprejeti 50 poljskih deklic. Hkrati je naročil, da se morajo de- klíce tako odgajati, da se ne bodo odtujile svojemu materinemu jeziku. Po njegovem na- ročilu so se poslale poljskim deklicam polj- ske molitvene knjižice.

Amerika se vedno bolj pripravlja na vstop v vojno. Poveljnik ameriške armade v sve- tojni vojni general Persching je izjavil zad- nje dni, da morajo Združene ameriške države

pripraviti vse sile radi možnosti vstopa v voj- no. Nihče od Amerikancev ne more trditi, kdaj bodo zapleteni v vojno, ki je vzplamela v Evropi. — Predsednik Roosevelt bo zahte- val v parlamentu ali kongresu kredite za gradnjo novih in izpopolnitev starih ladje- delnic in drugih vojaških zgradb. V seda- njem času je po izjavi Roosevelta narodna obramba največjega pomena ter je danes po- stransko vprašanje, kako priti do potrebnih milijonov dolarjev. Razvoj vojnega položaja v Evropi vpliva toliko na Ameriko, da je po- stala narodna obramba za Združene države mnogo bolj pomembna kot je bila doslej. — Končno je začel ameriški tisk odkrito pisati o možnosti vstopa Amerike v vojno. To spre- membo glede časopisnih glasov je povzročila predaja Nizozemske pred nemško premočjo. Ameriško sočustvovanje z Evropo bo rodilo ta uspeh, da bo Amerika vstopila v vojno in mora pripraviti 50.000 letalcev in bo dala vsakemu svojo letalo. Vojna se razvija danes takla, da je nesmiselno govorjenje, da bi mo- gla stati Amerika ob strani. Za Ameriko kma- lu ne bo več nevtralnosti.

Pazite pri
BATERIJAH
na znamko
CROATIA

tovarna baterij
JOSIP PASPA,
Zagreb, Koturaška 69.

prazniških veselo zapeli katero izmed Marijinih pesmic. Najljubša ji je bila molitev sv. rožnega venca. Veliki biserni rožni venec — spomin na zlato mamó — je nosila vedno s seboj, molila je rožni venec dnevno. Ta rožni venec je imela v rokah tudi na mrtvaškem odru. Kakor je bilo skromno njeno življenje, tako si je želela tudi skromen pogreb. Tinski in domači g. župnik, šolski otroci s spoštovanim učiteljskim smo ranjko spremljali na zadnji poti. Anika, končala si svoje trudapolno življenje. Marijo si tako nežno častila, Marija ti je pri Jezusu milostno sodbo sprosila. Grude so padale na krsto, v tihi žalosti so se razšli pogrebci. Počivaj v miru, blaga duša!

Dober gospodar umrl v župniji Črešnjice. Naj- novejši v naši fari in vasi Podgorje je, da smo dne 5. maja t. l. spremili k večnemu po- čitku marljivega posestnika in naročnika »Slov. gospodarja« Kračun Martina, p. d. Ke- kina, kateri je zapustil ženo in 7 otrok. Rajni je bil rojen 1872. leta v Podgorju, kjer je v 36. letu starosti prevzel leta 1908. od svojih star- šev posestvo ter se nato eno leto pozneje poročil s Speglič Marijo iz Šmartnega v Rožni dolini. S svojimi pridnimi rokami je zelo dvignil svoje posestvo. Ni se bal žrtvovati cele noči pri delu. Vedno je delal dan in noč in pri tem ni pozabil na Boga. Bil je pravi krščanski mož. Vzgojil je 3 sinove ter 4 hčere. Vsi otroci so vzgojeni v pravem in trdnem krščanskem duhu. Njegov po- greb je bil dokaz, kako so rajnega Martina od- daleč in od blizu poznali. Tudi iz drugih župnij, t. j. iz Frankolovega, Vojnika in Šmartna v Rožni dolini so prihiteli kropiti in spremit ze- meljske ostanke k večnemu počitku. Kako težka je bila ločitev žene in vseh navzočih otrok od rajnega moža in očeta pri odprtem grobu. Ko so cerkveni pevci pod vodstvom organizatorice gospe Vidali Marije zapeli žalostinke »Vigred se po- vrne« in »Črna zemlja naj te krije«, ni bilo oče- sa, ki bi ga solze ne bile zalile in ves čas, dokler ni črna zemlja zakrila krste, ihtenja ni bilo kraj. Ženi, otrokom in vsem sorodnikom naše sožalje. Rajnemu pa naj sveti večna luč!

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Vsemogočni je poklical k sebi mlado šolsko sestro. V Kamnici pri Mariboru je preminula v 27. letu č. s. Marija Sadravec. Blago- pokojna je hčerka banskega svetnika, posestnika in uglednega našega pristaša g. Petra Sadravnca v Ormožu. Rajna zapušča poleg žalujočih star- šev še dva brata in pet sester, od katerih je Olga predstojnica katehizistinj na Betnavi. Blagi sestrí Oroslavi bodi Vsemogočni večni plačnik, žalujoči rodbini Sadravčevi naše sožalje!

Najstarejši vaščan umrl v Brezolah pri Račah. Zatisnil je svoje trudne oči dne 10. majnika naj- starejši možki naše vasi prevžitkar Franc Plečko v 87. letu svoje starosti. Rajni Fran- ček je bil delaven, skrben ter marljiv. Kot če- belica in rade volje je pri vseh delih, kar je mogel, pomagal svojemu sinu Lojzetu, kateri je posestvo prevzel, ker starejši sin se ni več vrnil iz svetovne vojne, za katerega je večkrat vzdih- oval. Svoje otroke je vzgojil v pravem krščan- skem duhu, rad je tudi zahajal v cerkev ter večkrat prejel sv. zakramente. »Slovenski go- spodar« je bil stalni gost njegove hiše, katerega je rad prebiral. Pogreb rajnega se je vršil dne 12. maja ob obilni udeležbi sorodnikov, prijate- ljev, znancev ter vaščanov. Naj mu Vsemogočni onkraj groba poplača obilno ta njegov zemeljski trud in naj mu bo usmiljen sodnik in naj mu sveti večna luč, preostalih pa naše srčno so- žalje!

Bela žena je kosila. Pri Sv. Antonu v Sl. goricah je smrt v enem tednu pokosila štiri ose- be. Dne 6. maja je umrl potolažen s sv. zakra-

menti dober oče Martin Močnik, mož ve- sele narave. Vedno je rad prepeval Marijine pe- smi. V 74. letu starosti je zapustil pet dobro preskrbljenih otrok. Na njegovem pogrebu se je kljub dežju zbralo mnogo ljudi. Ob grobu se je poslovil od rajnega g. župnik. — V istem tednu smo pokopali še tri ženske. — Rajnim naj sveti večna luč, preostalih pa naše sožalje!

Izdihnila je blaga duša na Kebelju na Pohorju. Dne 23. aprila smo pokopali Ano Šmit. Pre- videna s sv. zakramenti je v 72. letu starosti iz- dihnila svojo blago dušo. Ljudsko šolo je dovr- šila pri šolskih sestrah v Mariboru. Radi njene nadarjenosti in veselega značaja so jo sestre vzljubile. Najraje bi bila šolska sestra, a radi nepričakovane nesreče staršev je morala domov. Postala je vzgojiteljica Cimpermanovih otrok na Polzeli. Vsak večer je molila z otroci sv. rožni venec. Otroci, pa tudi vsi domači so jo radi imeli, kar pričajo številna pisma od njih. Prišla je potem k Sv. Urbanu v župnišče pomagat go- spodinjti svoji ljubi sestrí Miciki skozi 7 let. Zadnjih 13 let pa je stregla v župnišču na Kebelju. V najlepših letih je na eno oko oslepela, prestala smrtnonevarno operacijo, slednjič še ji je odpovedala desna roka. S solznimi očmi je velikokrat tarnala: »Kako rada bi delala, pa ne morem.« Če je bil kdo nevoljen nad berači in brezposelnimi, se je zavzela za nje: »Dajmo ubogim! Ako ne bi bili potrebni, ne bi prosili milodarov.« Na Pilištajnu je bila v mladosti iz- borna cerkvena pevka. Še sedaj v starosti sta s sestro ob nedeljah in posebno še o Marijinih

stike z Rusi. Tem je za- upal razne svoje izume, tako tudi brzostrelna puško. Patente je pro- dal za smešno ceno 7000 rubljev, od katerih je prejel le 500. Inženir se je kesal, da je stopil z Rusi v stike, predvesti je hotel ponovno svoj izum pred švedsko vla- do, toda nekdo mu je to onemogočil. Mož je po- stal divji, pisal je na vse strani obupna pi- sma, toda zaman. Iz- najdba je šla svojo zma- goslavno pot, obogateli so zaradi nje drugi...

Vžigalce je hotel skrajšati Russel Lat- ham, šef angleškega ekonomskega oddelka pri vladi, češ da bi An- glija na ta način pridobila več tisoč ton lesa. Ni uspel, ker so stroji vsi prirejeni za sedanje dolžino šibic in bi bila preureditev predraga.

se je v sobo in ni z nikomer spregovoril. Tudi ženo, ki je koj slutila, kaj se je zgodilo, in ga je hotela bodriti, je zavrnil in ji odsekal besedo. Na večer si je vpregel konja, odpeljal se je in več ko teden dni ga ni bilo domov.

Medtem je Končnikovega najmlajšega otroka, ki ga je Končnik sam krstil, tako hudo prišla božjast, da so se bali, da bo otrok umrl. Dobrovniki Treziški se doslej še ni posrečilo, da bi bila Tilko pregovorila, kakor je doktor Silan svetoval. Tilka je bila tako preplašena in ni verjela, da bi se dalo vse na skrivnem opraviti, mo- ževe jeze pa se je bala bolj ko kdaj prej. Ko pa je bilo zdaj otrokovo življenje na niti, ni nič več premišljevala in ni več oklevala, saj je itak ves čas dvomila, če je otrok prav krščen; poslala je takoj hlapca Blaža v žup- nišče, naj prosi gospoda, da pridejo hitro h Končniku.

Župnik se je naglo odpravil, na videz se je šel okoli vasi sprehajati, nazaj grede pa je kakor slučajno zavil mimo Končnikove gostilne in naglo stopil v hišo. Ško- fijstvo, kateremu je bil o vsej zadevi pisal, mu je na- ročilo, naj otroka pogojno še enkrat krsti. To je zdaj storil, potolažil s prijazno besedo jokajočo ženo in, kakor je mislil, odšel iz hiše, ne da bi ga bil kdo opazil.

Pet dni potem se je Končnik vrnil s svoje dolge poti spet v Šentanel. Še zmeraj je imel mrk pogled, toda zdaj ni bil več pobit, obhajala ga je hladna, trmasta misel,

da bo že vsem pokazal, kdo je. Prvotni sklep, da bi svojo gostilno prodal in se kam drugam iz Šentanela preselil, je zavrgel. Ne, star vojak ne beži, da bi vsaka baba lahko za strahopetcem kazala. Bo že drugače kos občini. Pokazal jim bo, da brez Končnika nikamor ne pridejo. Še mezinca ne bo ganil za občino; nagajal ji bo, kjer bo mogel. Z advokatom Hudnikom se je v mestu zmenil, da bo občini odpovedal vodno pravico; tudi živine ne bo pustil goniti čez svoj svet na občinski pašnik.

Ker mu je jel konjč pešati, se je Končnik ustavil pri Žagarju, ki je bil na sredi pota med Šentanelom in Brezjem. V gostilni je sedelo kakih deset fantov, ki so bili veščidel iz Šentanela, med njimi deklet, Rutnikova Cenca, ki je bila prej kdaj pri Končniku za natararico pa jo je Tilka zaradi njenega vedenja nagnala.

Ko je stopil Končnik v gostilno in se dalje v stran od glasne družbe usedel za prazno mizo v kotu, so si fantje pomežiknili. Kakor da so se res pravkar o tem menili, je eden od njih dejal zaničljivo:

»Jaz sem že rekel in pravim še in še, da je novi Šentanelški občinski odbor za nič.«

»Same zeljnate glave so zbrane, nobene brihtne ni vmes.«

»Brihtnega človeka ti kozli ne trpijo med seboj — toliko pameti še imajo —; ko bi bil kdo brihten med njimi, bi bila njihova neumnost preočitna.«

pinski dne 1. aprila t. l., torej še niti 6 tednov ne. Žalujejo za vrljo Nežiko Lupinski ubogi oče, mati, sestre in bratje. Žalujejo vsi sosede, sorodniki ter vsi, ki so jo poznali, posebno še žaluje ubogi mladi mož-vdovec Lupinski, ki je z njo zgubil vrljo družico. Rajna Nežika je bila pridna delavka na polju in vrtu ter je znala s svojimi žuljavimi rokami izvrstno plesti vence za kapele, hiše in osobito še na grobove. Naj ji Kraljica majniška izprosi v svetih nebesih vence večne slave!

Dobra gospodinja umrla v Galiciji pri Celju. Zopet so se oglašili zvonovi in naznanjali žalostno vest, da je umrla 60 letna gospodinja Ana Lešnik. Bila je dolgoletna naročnica »Slov. gospodarja«. Kako je bila priljubljena, je pokazal njen pogreb. Pred domačo hišo je zaigrala godba žalostinko in tudi pri grobu. Spavaj sladko, srečna duša — Tvoje domače pa naj tolaži Bog!

Ugleden posestnik in cerkveni ključar umrl v visoki starosti. V župniji Polje ob Sotli je preminul v visoki starosti 80 let posestnik in dolgoletni cerkveni ključar in odbornik posojilnice na Bučah Anton Kovačič. Rajni dobri ter ugledni gospodar in zgledni krščanski mož zapušta ženo in 8 dobro vzgojenih ter preskrbljenih otrok. Rajni bo ostal v domači župniji in pri sosednih v najboljšem ter hvaležnem spominu! Preostalim izreka »Slov. gospodar« iskreno sožalje!

Umrl je mož. V Hajnskem, župnija Sv. Peter na Medvedovem selu, smo pokopali dne 18. maja posestnika Strašek Jožefa. Pokopni je bil zelo delaven in značajan mož. Zapušta trden dom in lepo vzgojeno družino. Kako je bil skrben, se posebno pozna pri lepem sadonosniku, ker je bil izvrsten sadjerejec. Bil je zelo priljubljen, kar je pokazal pogreb, kljub temu, da je bilo slabo vreme. G. župnik mu je pri odprtem grobu spregovoril lepe besede v slovo. Bil je dolgoleten naročnik »Slov. gospodarja«. Domači cerkveni pevski zbor mu je zapel žalostinke na domu, v cerkvi in na pokopališču. Mož dela naj počiva v miru — rajnim pa naše sožalje!

Železniški vratar umrl v visoki starosti pri Sv. Marjeti pri Rimskih Toplicah. V sredo, dne 8. maja, je umrl v Strenskem 86 letni Deželak Vincenc, upokojeni železničar. Večino svojih življenjskih let je služil kot vratar na postaji Rimske Toplice. Bil je zelo zvest v službi. Ko se je l. 1933. v Laškem vršila birna, je med potom pravil, da bo spoznal že petega lavantinskega škofa. Poznal je škofa Slomškega, od katerega je bil l. 1862., malo pred Slomškovo smrtjo, birman. Poznal je tudi vse naslednje škofe. Svetila mu večna luč!

Hudo prizadeta mati. Od Sv. Miklavža nad Laškimi smo prejeli: V četrtek, 9. maja, je šel Gorišek Martin iz Vodiškega s svojimi tovariši v gozd drva sekati. Že so podrli buke, pa se je potem na tleh zvalila in z vrhom oplazila Goriška po glavi, da je bil takoj mrtev. Pred šestimi leti ravno ob tem času se je v istem gozdu smrtno ponesrečil brat rajnega, Franc. Gotovo čudno naključje. Rajni Martin

je bil star 42 let. Bil je splošno priljubljen, menda ni imel sovražnika. Vsa župnija žaluje za pridnim fantom in sočustvuje z materjo-vdovo, ki je tako bridko prizadeta, saj ji je smrt ugrabila vseh devet otrok. Pri pogrebu v soboto, 11. maja, je gospod župnik Čebašek spregovoril materi-vdovi tolažilne besede. Svetila mu večna luč!

Smrti primeri pri Sv. Jederti nad Laškimi. Tudi pri nas se rodijo, poročajo in umirajo. Zanjih celo več ko prvih. Tako so šli v večnost: Franc Zelič (Razpotnikov) 25 let star, Marija Ulaga 70 let stara, Anton Kolenc 73 let star, Jera Gorišek 83 let stara, Marija Zalokar 69 let stara, Alojz Sanda 30 let star, Jožef Brečko 27 let star, Anton Lapornik 77 let star, Fran Petek 81 let star, Barbara Pavčnik

Kaj in kako se dela v šmarskem okraju?

Cestna dela

Javna dela na cestah v šmarskem okraju se še doslej nikjer niso pričela, ker je bil proračun okrajnega cestnega odbora, iz katerega se črpajo viri za gradnje, potrjen in vrnjen šele 5. maja. Pri tem moramo pripomniti, da znaša 25% cestna doklada samo 378.000 din, dočim znaša celotni proračun okrajnega cestnega odbora 1.768.846 din. Treba je vedeti, da je z ozirom na ogromno razliko med lastnimi dohodki in proračunskim zneskom, katero krije banska uprava, ista morala črtati znesek 100.000 din iz proračuna okrajnega cestnega odbora, kateri je bil predviden za nadaljevanje gradnje ceste Sladka gora—Lipoglav.

Zopet bo treba prositi bansko upravo naklonjenosti, da dobimo v svrhu nadaljevanja gradnje sredstva iz kakšnega drugega sklada.

Preureditev ceste Lemberg—Sladka gora je stala najmanj 80.000 din, gradnja nove ceste Sladka gora—Polžanska vas pa nad 80.000 din, popravila in amortizacija dolga pri vodovodu okoli 30.000 din, prispevek k gradnji postajališča 12.500 din, prispevek k popravilu cerkve sv. Pankracija 5000 din, plačila dolgov bivše občine Sladka gora, kot večletni zaostanki šolam, neplačani račun za kopalnice, škropilnice, pisarniške potrebščine,

Vojnih dogodkov ne morete zasledovati brez zemljevida!

Izšla je zopet karta Evrope za 6 din. — Naročite jo v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila Maribor—Ptuj!

70 let stara, Marija Koritnik 50 let stara, Ana Dornik 75 let stara. Odklenkalo je tudi Jožefu Knapiču, p. d. Cesarju, 75 let star, Jerneju Kralju 80 let star, Ani Papež 16 let stara, Mihaelu Majerju, p. d. škofu, 85 let star. Tako bi nas smrt skoraj spravila v anarhijo (brezvladje). — Vsem rajnim mir, ki ga svet nima!

ubožne podpore, odplačilo dolgov, skupaj najmanj 60.000 din. Sedaj še gradnja ceste Sladka gora—Lipoglav, ki že tudi stane približno 100.000 din.

Nabava krompirja in koruze

Z večkratnimi razglasi pred cerkvijo so bili občani pozvani, naj si na občini naročijo potrebno količino semenskega krompirja. Kdor si je krompir naročil, je istega tudi dobil. Banska uprava je k nabavi semenskega krompirja prispevala za ves šmarski okraj 70.000 din. Krompir se je delil po 1.50 din 1 kg, dočim se je isti nakupil po 2.50 din kg. K vsakemu kilogramu krompirja je torej banska uprava prispevala po 1 din.

Radi neverjetno visokih cen koruze je občina pred naročitvijo iste z javnim razglasom pred cerkvijo pozvala občine, naj si naročijo koruzo pri občini, tako da bo občina vedela, koliko koruze bi se sploh potrebovalo. Do danes znašajo naročila približno 7000 kilogramov. Ker se je pa uvidelo, da občani radi revščine nikakor ne bi mogli nabaviti si koruze po dnevnih cenah, četudi z brezplačnim prevozom, je župan g. Turk pri banski upravi prosil in izprosil podporo, tako da bodo revni občani mogli v najkrajšem času dobiti koruzo po znižani ceni.

Dopisi

Mariborska okolica

Sv. Marjeta ob Pesnici. (Zlata poroka častitega para.) Redke so svečanosti, kot so jo proslavljali pretekli mesec v naši vasi, namreč zlato poroko, katero sta slavila tukajšnja ugled-

na posestnika in starozakonca Janez in Jozefa Koletnik, katera stanujeta na lepem Perniškem hribčku. Može 73, a žena 70 let. Oba sta po rodu iz hiše ter rodbine revnih viničarskih staršev. Pred 50 leti, t. j. 28. aprila 1890. leta sta stopila v zakon. Zbog marljivosti in poštenosti

»To bo še čedna politika! Ne bo minulo leto dni in ti dedci bodo spravili občino na kant.«

»Ho, Končnik!« se je oglašil eden od njih. »Veseli bodite, da niste med temi osli! Med tolikimi terci en pameten človek ne zaleže.«

»Pravim, da bo ta polomija ljudi še spametovala. Pri prihodnjih volitvah bodo vsi poiskali moža, ki ima kaj soli v glavi.«

»Da, Končnika.«

Končnik, ki ga je njegov ponos čisto zaslepil, tako da ni spoznal, kako ga imajo za norca, je vstal in prišel s svojim kozarcem k družbi, ki ga je rada povabila, naj prisede. Naročil je štefan vina in se od veselja razkošatil, ko so mu po vrsti nazdravljali in ga povzdigovali. Kmalu pa so spet začeli zbadati.

»Jaz le tega ne razumem, da je fajmošter mogel same take kimovce izbrati,« je dejal Markežev Tinč, brezposeln urar.

»Kaj bi ne! Ima v občinskem hlevu same pohlevne ovce.«

»Saj fajmošter ni kaj kriv,« se je eden potegnil za župnika.

»Seveda je,« se je zadržal na drugem koncu mize Anza, debeluhast ded s hudim jezikom. »Fajmošter je vsega kriv.«

»Da, da, fajmošter je hodil od hiše do hiše in je ljudi svaril, naj tega in tega nikar ne volijo,« se je lagal Tinč.

»Kaj je fajmošter?« je vzkipek Končnik. »Koga je rekel, naj ne volijo?«

»Tega in onega in onega in tega, imena ne povem.«

»Tinč, pusti fajmoštra na miru! Fajmošter se ni prav nič mešal v to reč; še volit ni šel.«

»Da pa ima Končnikovo hišo na piki, to ve vsakdo.«

»To pa ni res,« je naenkrat zavriščala nekdanja natakarica Cencka. »Fajmošter zahaja h Končniku, dober si je — vsaj z gospodinjo, če z gospodarjem ne.«

»Prekleta lažnivka!« je udaril Končnik po mizi. »Samo enkrat je bil fajmošter v moji hiši in si bo dobro premislil, preden bo spet prišel.«

»Prav pred nekaj dnevi je spet bil tam. Ko miška je zdrknil pri prednjih durih noter, čez pol ure pa pri zadnjih spet ven. — Moja bratranka ga je videla, Mežnarjeva Mica.«

»Ah, Mežnarjeva Mica, ta vsakega zvica! Hahaha!« so se fantje zasmeli. »Ta ti s svojo bradavico na koncu nosa vse izvoha.«

»Ljudje pravijo, da so pri Končniku obhajali slovesno krstitev,« je podžigala zlobna deklina.

(Dalje sledi)

Bogat Betgijec je imel pritlikavca, da mu je zavezoval trakove na čevlji in velikana, ki mu je zavezoval kravate. — Nekoč je obiskal prijatelja, lahkoživca Löwensteina. Ko je odpotoval v London, je pozabil pri njem palico, ki mu jo je Löwenstein poslal za njim z — letalom...

274letnico izhajanja je proslavil list »London Gazette«. Leta 1665., ko je strahovala London kuga, se je kraljevi dvor preselil v Oxford. Da bi izvedel o dogodkih po deželi, je kralj ustanovil »Oxford Gazette«, ki so po preselitvi v London postale prestolniški list.

500 romarjev je izginilo na poti skozi puščavo v Meko. Na kameleh so zapustili mesto Hedžas že pred mesecem dni, pa ni nobenega glasu več o njih.